

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V - A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 19.03.2021

Tribunalul constituit din :

Președinte:

Judecător:

Grefier:

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil formulat de către apelanta – contestatoare împotriva sentinței civile nr. din pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, în contradictoriu cu intimații , având ca obiect „*contestație la executare*”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns: apelanta-contestatoare, prin avocații și , cu delegație la dosar și intimații , prin avocat, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței obiectul dosarului, stadiul procesual și modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, după care:

Tribunalul acordă cuvântul asupra cererii de sesizare a ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri privind dezlegarea problemei de drept referitoare la modul de interpretare a dispozițiilor din Legea 77/2016.

Apelanta, prin avocat, având cuvântul solicită admiterea cererii și sesizarea ICCJ pentru dezlegarea chestiunii de drept privind efectul suspensiv al notificării de dare în plată, arătând că ulterior primei notificări de dare în plată, debitorii au formulat o nouă notificare cu intenția de a obține suspendarea executării obligațiilor, deși dispozițiile Legii nr. 77/2016 referitoare la impreviziune nu sunt îndeplinite. Apreciază necesară dezlegarea în drept a acestor chestiuni, debitorul neputând notifica sine die creditoarea pentru a beneficia de suspendarea obligațiilor, deși nu sunt întrunite condițiile impreviziunii. Arată că cererea vizează interpretarea dispozițiilor Legii nr. 77/2016, existând legătură între prezenta cauză și chestiunea ce se cere a fi lămurită. Solicită, de asemenea, suspendarea judecății până la soluționarea sesizării de către ICCJ.

Intimații, prin avocat, având cuvântul, solicită respingerea cererii, apreciind că nu este necesară sesizarea ICCJ, dispozițiile legale fiind clare. Arată că, potrivit legii, creditorul are la îndemână remediile prevăzute de art. 7 al. 5¹ din Legea nr. 77/2016, în cazul în care există dovada că s-a solicitat darea în plată cu rea-credință.

Tribunalul rămâne în pronunțare asupra cererii de sesizare a ICCJ și asupra solicitării de suspendare a judecății.

T R I B U N A L U L ,

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri privind dezlegarea unei chestiuni de drept, reține următoarele:

Prin cererea /300/2019 contestatoarea a formulat contestație la executare în contradictoriu cu solicitând anularea încheierii din din dosarul de executare nr. deschis de , precum și obligarea executorului judecătoresc să continue procedura de executare silită.

În motivare, a arătat, în esență, că între și intimații și a fost încheiat contractul de credit , modificat prin actul adițional și actul adițional .

A mai arătat că intimații nu și-au executat obligațiile de plată, astfel că a început executarea silită, fiind deschis dosarul de executare silită , iar la intimații și Raia Simona au formulat notificare de dare în plată în temeiul Legii 77/2016, pe care contestatoarea a atacat-o în dosarul , contestația fiind admisă definitiv.

A mai arătat că după rămânerea definitivă a acestei hotărâri judecătorești a formulat cerere de stăruință în executarea silită, iar la intimații au formulat a doua notificare de dare în plată, prin încheierea din refuzând continuarea procedurii de executare silită, față de notificarea de dare în plată.

A susținut că acest refuz este nelegal, din jurisprudența instanțelor reieșind că devalorizarea monedei euro nu poate fi considerată un risc supraadăugat, și că nici solvabilitatea apelanților nu poate fi reținută pentru a justifica impreviziunea. A mai arătat că notificarea formulată este redactată de un alt avocat, dar motivele invocate sunt aceleași, nefiind adus niciun element de noutate, astfel că a fost exercitată abuziv și cu rea-credință. A mai arătat că nu are deschisă calea contestației la executare, ci doar pe aceea a contestației întemeiate pe dispozițiile Legii 77/2016, putând formula contestația la executare doar dacă executorul refuză reluarea executării în situația admiterii contestației. A mai arătat că, deși a observat că prima contestație formulată de împotriva notificării de dare în plată a fost admisă, executorul judecătoresc a refuzat continuarea executării. A susținut că executorul judecătoresc avea competența de a observa că noua notificare de dare în plată nu aduce nicio noutate față de prima notificare, astfel că își oferă concursul abuzului de drept în favoarea debitorilor, precum și că sunt încălcate principiile care guvernează procedura de executare silită.

În drept, a invocat art. 711 C.proc.civ.

Intimații și au formulat întâmpinare, invocând excepția netimbrării și excepția tardivității, iar pe fondul cauzei solicitând respingerea contestației la executare.

În motivare, au arătat, în esență, că au încheiat cu contestatoarea contractul de credit , modificat ulterior prin două acte adiționale, că au formulat notificare de dare în plată la , astfel că executorul a suspendat executarea silită.

Au mai arătat că prin Legea 77/2016 nu a fost limitat numărul de notificări, că și-au exercitat un drept prevăzut de lege și că executorul judecătoresc este obligat să suspende executarea silită, el nefiind în măsură să aprecieze dacă notificarea de dare în plată este sau nu justificată. A mai arătat că nu se poate reține nici autoritatea de lucru judecat, prin cea de-a doua notificare de dare în plată solicitând inclusiv readaptarea efectelor contractului.

În drept, au invocat art. 205 și 712 C.proc.civ.

Prin sentința civilă nr. pronunțată de către Judecătoria Sectorului 2 București, Secția Civilă, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că singura instanță competentă să se pronunțe asupra condițiilor de admisibilitate ale notificării de dare în plată este instanța investită cu contestație în condițiile art. 7 din Legea 77/2016, nici instanța de executare și nici executorul judecătoresc neavând o competență în acest sens, notificarea de dare în plată având efect suspensiv de drept în privința executării silită.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel creditoarea ., solicitând admiterea căii de atac formulate, schimbarea în tot a sentinței civile apelate, în sensul admiterii contestației la executare și, pe cale de consecință, anularea încheierii din data de întocmită de către executorul judecătoresc în cadrul dosarului de executare nr. ca fiind nelegală și netemeinică precum și obligarea executorului judecătoresc să continue procedura de executare silită față de debitori.

În motivarea căii de atac formulate, se susține, în esență, faptul că sentința atacată este nelegală și netemeinică întrucât instanța de fond nu a constatat că cea de-a doua notificare de dare în plată formulată de către debitori, în condițiile în care aceasta avea același conținut cu o altă notificare formulată anterior și pentru care a fost admisă definitiv contestația formulată de bancă, este formulată în mod abuziv, debitorii nebeneficiind de protecția oferită de dispozițiile Legii 77/2016.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 466 și art. 718 C.p. civ.

Intimații debitori au formulat întâmpinare la apel, prin care au invocat excepția netimbrării și excepția tardivității formulării apelului iar, pe fond, au solicitat respingerea acestuia ca nefondat.

În motivare, se arată că instanța de fond a reținut în mod corect, în raport de dispozițiile art. 7 din Legea 77/2016, că refuzul executorului judecătoresc de a continua executarea silită este just și întemeiat, susținerea că notificarea ar reprezenta o manifestare a abuzului de drept din partea debitorului neputând constitui un motiv de nelegalitate a încheierii emise de către executorul judecătoresc.

La data de 22.01.2021 apelanta contestatoare a formulat o cerere de sesizare a I.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se ofere o dezlegare de principiu chestiunii de drept dacă « în sensul art. 5 alin. 3 coroborate cu dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea 77/2016 notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, mai produc sau nu efectul suspendării de drept prevăzut de Legea 77/2016 ? »

Apelanta contestatoare consideră că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 719 C.p. civ., prezenta cauză fiind înregistrată pe rolul Tribunalului, instanță care urmează să pronunțe o hotărâre în ultimă instanță, cererea vizează o chestiune de drept, aceasta este nouă, iar cu privire la această chestiune Înalta Curte nu a statuat, nefiind înregistrat nici un recurs în interesul legii în privința acesteia. În plus, s-a mai arătat că de modul de interpretare a dispozițiilor legale depinde soluționarea pe fond a cauzei.

La data de 19.03.2021 intimații debitori și au depus note scrise, prin care au solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept ridicate de către apelanta contestatoare, în susținere făcându-se referire la modul de interpretare a dispozițiilor legale supuse analizei.

1. Asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Potrivit dispozițiilor art. 519 C.p. civ. când în cursul judecății, un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii cu care a fost sesizată.

Tribunalul constată că în cauză sunt întrunite condițiile legale prevăzute de către dispozițiile legale anterior menționate pentru a se dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, acesta urmând a pronunța în prezenta cauză o hotărâre definitivă, fiind investit cu soluționarea unei apel împotriva unei contestații la executare.

Totodată, se constată că în fața instanței a fost ridicată o chestiune de drept, de a cărei dezlegare depinde soluția ce urmează a se pronunța pe fondul contestației la executare, în sensul că de aprecierea asupra efectului suspensiv al celei de-a doua notificări formulate de către debitori în temeiul dispozițiilor Legii 77/2016, în contextul în care anterior a mai fost formulată o altă notificare, respinsă în mod definitiv în condițiile art. 7 din Legea 77/2016, urmează a se determina caracterul legal sau nelegal al încheierii din data de 15.11.2019 întocmite de către executorul judecătoresc.

Tribunalul constată că aspectele asupra cărora se solicită intervenția instanței supreme reprezintă o chestiune nouă, acest aspect de noutate fiind dat de faptul că relativ recent (în ultimii doi ani, potrivit hotărârilor judecătorești depuse la dosar de către apelant) au început să apară în practică situații în care se formulează de către debitori mai multe notificări de dare în plată, cu conținut relativ similar, după ce o primă notificare formulată a fost contestată de către creditor în procedura reglementată de art. 7 din legea 77/2016 iar această contestație a fost admisă în mod

definitiv, neexistând o sesizare a instanței supreme cu soluționarea vreunui recurs în interesul legii care să vizeze aspectele invocate în prezenta cauză și nici o dezlegare a Înaltei Curți cu privire la acestea în cadrul vreunei alte proceduri.

Pentru considerentele de fapt și de drept anterior expuse, Tribunalul, în temeiul dispozițiilor art. 520 C.p. civ. urmează a admite cererea formulată de către apelanta contestatoare și a dispune sesizare Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri privind dezlegarea unei chestiuni de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. 3, art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea 77/2016, respectiv dacă « **în sensul art. 5 alin. 3 coroborate cu dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea 77/2016 notificările formulate de către debitori, ulterior admiterii definitive a contestației formulate de către creditor împotriva primei notificări de dare în plată, mai produc sau nu efectul suspendării de drept prevăzut de Legea 77/2016 ?** »

2. Punctul de vedere al completului de judecată:

Potrivit art. 7 alin. 4 din Legea 77/2016 « până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silită aflate în derulare, inclusiv popriri, se suspendă automat ».

Pornind de la examinarea acestor dispoziții legale, Tribunalul constată că legea nu face nici o distincție în privința numărului de notificări de dare în plată ce pot fi formulate de către debitori pe parcursul derulării unui credit, pentru ipoteza în care o primă procedură de dare în plată a imobilului nu s-a finalizat prin stingerea debitului, astfel că, dată fiind această situație, este posibil să fie formulate mai multe notificări de dare în plată în care să se invoce de către debitori impreviziunea, situație în care se pune problema dacă toate acestea vor avea efect suspensiv al procedurii de executare.

Tribunalul consideră, că în lipsa unei distincții făcute în lege, dispozițiile Legii 77/2016 nu pot fi interpretate în sens restrictiv, în sensul că doar prima notificare ar avea caracter suspensiv, fiind posibil ca pe parcursul derulării raporturilor contractuale să apară situații în care debitorii să îndeplinească în mod cumulativ condițiile la care face referire dispozițiile art. 4 din lege, faptul respingerii unei contestații a creditorului întemeiată pe dispozițiile art. 7 din același act normativ nedând naștere în mod automat unei prezumții a exercitării abuzive a drepturilor recunoscute în favoarea debitorilor.

În sprijinul acestei opinii, Tribunalul consideră că sunt și dispozițiile art. 7 alin. 5¹ din Legea 77/2016 potrivit cărora « în cazul admiterii contestației creditorului prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării prevăzute la art. 5 și 6 vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării ».

Astfel, legea conferă debitorilor posibilitatea de a se libera de o obligație de plată ce a devenit pe parcursul derulării contractului prea oneroasă, ca o măsură de protecție în favoarea consumatorilor, însă a prevăzut și garanții pentru ipoteza în care exercitarea acestui drept ar urma să se facă în mod abuziv, stabilind dreptul creditorului la penalități sau daune interes, însă numai pentru situația în care s-ar face dovada de către acesta a formulării cu rea-credință a notificării de dare în plată.

3. Punctul de vedere al părților:

În opinia apelantei contestatoare, drepturile recunoscute de lege trebuie să fie exercitate în scopul pentru care ele au fost prevăzute, iar exercitarea dreptului debitorului de a formula o notificare de dare în plată trebuie să fie subordonată acestui principiu.

Se arată, în esență, că posibilitatea formulării de către debitori a mai multor notificări de dare în plată nu este reglementată expres de lege și se ajunge la discuții legate de exercitarea abuzivă a drepturilor și de instanța chemată să se pronunțe asupra acestui abuz și a sancțiunii ce ar putea fi dispuse, însă aceasta nu rezolvă chestiunea de bază referitoare la suspendarea procedurii

de executare ce intervine automat după fiecare notificare formulată și vătămarea implicită a dreptului creditorului de a-și vedea realizată creanța.

Se arată că sunt posibile două interpretări ale chestiunii supuse analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv intervenirea efectului suspensiv de drept al executării, indiferent de numărul notificărilor formulate și lipsirea de efect suspensiv al unei noi notificări de dare în plată, după ce anterior debitorul mai formulase una similară iar contestația formulată de către creditor în privința acesteia a fost admisă în mod definitiv.

În opinia apelantei contestatoare, cea de-a doua interpretare este cea corectă și de natură a oferi protecție ambelor părți în raportul execuțional, nefiind posibil ca o nouă notificare de dare în plată să mai suspende procedura de executare silită pentru că o astfel de suspendare ar contraveni scopului prevăzut de lege, acela de a oferi protecție debitorului în legătură cu care există o prezumție legală relativă că se află într-o situație de impreviziune, situație răsturnată însă prin hotărârea judecătorească de admitere definitivă a contestației formulate în privința primei notificări.

În opinia intimaților debitori, formularea unei noi notificări de dare în plată, după ce împotriva primei a fost admisă în mod definitiv contestația formulată de bancă, este permisă, fiind posibilă invocarea impreviziunii în raport de situația de fapt a debitorilor, de mai multe ori pe parcursul derulării raporturilor contractuale, care poate fi într-o continuă dinamică, fapt ce presupune o analiză ori de câte ori cauza dedusă judecății o impune.

Totodată, se arată că, pentru situația în care se transmit notificări de dare în plată cu rea credință, au fost prevăzute în lege remedii, dispozițiile art. 7 alin 5¹ prevăzând posibilitatea creditorului de a obține penalități și daune interese.

Având în vedere dispozițiile art. 520 alin. 2 C.p. civ. Tribunalul urmează a dispune suspendarea soluționării prezentei cauze până la data pronunțării deciziei Î.C.C.J.

D I S P U N E:

Admite cererea.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri privind dezlegarea unei chestiuni de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. 3, art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 4 și art. 6 alin. 2 din Legea 77/2016.

Suspendă judecarea prezentei cauze până la pronunțarea deciziei ICCJ.

Pronunțată azi 19.03.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,

Judecător,

Grefier,